

קבץ

תוֹךְ הַנַּחֵל

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע
מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל מי ומשם ישקונו העצרים, להתחזק בעבודת
הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים

*

אשר נאמרו בשלחן הפתור של
מרן מוהר"א ש"ש שליט"א
בסעודה שלישית שבת פרשת יתרו – תשע"ג

יגלה ויפאר גדל מעלת מדת השמחה שהיא כלליות כל המצוות, ודיקא על ידי זה וזה
יתרו להתקרב אל הקדושה, והשיג ששמחה זו שיכת בכל אדם בכל מקום ובכל זמן,
וימשיך חלב לשמחת המצוות ולקרבת אלקים

יצא לאור ערב שבת קדש פרשת יתרו תשע"ד
על ידי תלמידי מתיבתא 'היכל הקדש' חסידי ברסקלב
עיר הקדש ירושלים תובב"א

סעדה שלישית שבת פרשת יתרו ה'תשע"ג

מזמור

ויחד יתרו על כל הטובה

בסעדה שלישית, סעדת רעוא רעויו, דבר מותרא"ש נ"י דבורים נוראים
ונפלאים מאד על פי דברי רבנו ז"ל בלקומי מותר"ן חלק ב' סימן ל"ד
המדבר מן הפסוק "ויחד יתרו", עין שם.

ויחד יתרו על כל הטובה – שהיה שמח מכל הטובות ביחד
פתח ואמר מותרא"ש נ"י, רבנו ז"ל אומר, בתיב (שמות יח, ט) "ויחד
יתרו על כל הטובה", כי אצל סתם בני אדם, אין השמחה של כל
הטובות ביחד, כי יש חלוקים רבים בענין השמחה, למשל
בשבאין על חתנה, יש מי ששמח מן האכילה שאוכל, הנים ובשר
וביצא, ויש אחר, ששמח מן הכלי זמר, ויש ששמח מן דברים
אחרים ביצא בהם, ויש ששמח מן החתנה עצמה, בגון המתתנים,
שאינו משגיחים על אכילה ושתיה, רק שמחים מן החתנה עצמה,

וביציא שאר חלוקים, אבל אין אדם שיחיה שמח מכל השמחות ביחד, ואפילו מי ששמח מכל הדברים, אף על פי כן אין השמחה מכל הדברים ביחד, רק מכל אחד בפני עצמו בזה אחר זה, גם יש אחר, שאין לו שום שמחה כלל, לא מן האכילה ושתיה ולא משאר דברים, ואדרבא, יש לו קנאה וצער, שמקנא על השדוף, על שזה נשתדף בזה, אבל שלמות ונדלות השמחה הוא, מי שזוכה לשמחת מכל הטובות ביחד, וזה אי אפשר כי אם בשמסתכל למעלה על כל הטובה, וחינו על השרש, שמשם נמשכין כל הטובות, ושם בהשרש הכל אחד, ואזי שמחתו מכל הטובות ביחד, ואזי השמחה גדולה מאד, ומאירה באור גדול מאד, כי על ידי הכלליות שנכלל שמחה בחברתה, נגדל ביותר אור השמחות, וכן כל מה שנכלל יותר רבוי השמחות זה בזה, נגדל ונתוסף אור השמחה ביותר ויותר, כי נגדל ונתוסף האור מאד, על ידי התנוצצות שמתנוצצין משמחה לחברתה, וכל מה שיש יותר שמחות שנכללין ביחד, נתוסף ביותר ויותר אור ההתנוצצות, ועל כן כשנכלל השמחה של כל הטובות ביחד, אזי אור השמחה גדול מאד, על ידי רבוי ההתנוצצות מזה לזה ומזה לזה, וזהו: "ויחיד יתרו על כל הטובה" – שחיה שמח מכל הטובות ביחד, וזהו: "על כל הטובה", כי היה מסתכל למעלה, על כל הטובה, חינו על השרש, ששם הכל אחד,

וְשֵׁם נִבְלָלוּן כָּל הַשְּׂמֵחוֹת יחד, וְעַל כֵּן הָיָה שְׂמֵחַ עַל כָּל הַטּוֹבוֹת
בַּיחד; עַד כָּאן לְשׁוֹן רַבֵּנוּ ז"ל.

דיקא על ידי מדת השמחה, אדם מגיע לשלמותו

והסביר מוהרא"ש ג"י, כי הנה רבנו ז"ל מנגלה בתורה זאת, את
עצם מעלת השמחה, ואיך זוכים לשמח עם כל הטובות של
הקדוש-ברוך-הוא ביחד, כי ידוע איך שהזחיר רבנו ז"ל מאד על
מדת השמחה, ואמר (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן כד) "מצוה גדולה" להיות
בשמחה תמיד, ולא אמר רבנו ז"ל שהוא עצמו טובה והנהגה טובה
להיות בשמחה, רק "מצוה גדולה" להיות בשמחה תמיד, וכן אמר
(לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן מ"ח), בפשטאם רוצה לפגם בעבודתו יתברך, אזי
תכף היא "עברה גדולה" בפשיש לו עצבות, חס ושלום, כי עקר קיום
האדם בזה העולם, על ידי מדת השמחה, והשמחה, בפרט בעת
קיום המצוות, מראה על מהר לבו של אדם, שהוא שלם עם הקדוש
ברוך הוא, וכמו שאומר רבנו ז"ל (ספר המדות אות שמחה סימן א):
'פשטאם עושה מצוה בשמחה, זה סימן שלבו שלם לאלקיו,
וכפשטאם בשמחה, ממשיך על עצמו שמחה עליונה מאת הקדוש-
ברוך-הוא, וכדאינא בזהר הקדוש (תצוה קפד ע"ב) חדוה דבר נש,
משיך לגביה חדוה אחרא עלאה (שמחתו של אדם ממשיך אליו שמחה אחרת

עליונותו, ולכן דיקוא על ידי מידת השמחה, אדם מוגיע לשלמותו, וזוכה לחיות חיים טובים באמת.

כל תנועה ותנועה של החיים הוא חסד נפלא של הבורא ותבונה והנה עקר שלמות השמחה, בשאדם זוכה לשמח עם כל הטובות של הקדוש-ברוך-הוא ביחד, כי בודאי הקדוש-ברוך-הוא עושה חסדים נפלאים עם האדם בכל עת, רק בדרך כלל, אין אדם שמח עם כל הטובות ביחד, אלא שמח שמחת השעה, כפי העת והזמן, וכפי מצב רוחו של אדם, וכמו המשל שנותן רבנו ז"ל משמחת חתונה, שיש אחד שמח עם האכל, ואחד שמח עם הפלי זמר, ואחד שמח עם השירה, ואחד שמח עם החתונה בעצמה, אבל שיהיה אחד שמח עם כל הטובות ביחד, זה קשה מאד, כי כל אחד כפי קטנות וצמצום דעתו, כך שמח רק עם הענין שמאיר לו באותה שעה, אבל בשאדם זוכה להסתפל על שרש השמחה, שהוא הבורא ותבונה שמו, ויודע היטב שכל תנועה ותנועה של החיים הוא חסד נפלא מאת הבורא ותבונה שמו, אזי יכול לשמח עם כל הטובות ביחד, כי יודע שכל הטובות באות ממנו ותבונה, וכל פרט ופרט הוא מתנת הנם ממנו ותבונה, וראוי להודות לו ותבונה על כל

פרט ופרט, ואז כל השמחות מתערבות ביחד, ומתנוצצות זו לזו, עד שמביאים אותו לשמחה עליונה מאוד.

עם כל זאת הקדוש-ברוך-הוא עוזר לו בכל ענין...

וזה היתה מעלת יתרו, שעליו נאמר "ויחד" יתרו וגו', "ויחד" לשון שמחה, ולשון יחד, שהיה יכול לאחד כל השמחות ביחד, ולשמח עם בלן, וכמו שכתוב "על כל הטובה אשר עשה ה' לישראל אשר הציילו מיד מצרים, כי הסתפל על השרש של השמחה, שהוא הבורא יתברך שמו, והכיר הטובות הנפלאות שעשה הקדוש-ברוך-הוא עם נשמות ישראל בצאתם ממצרים ובקריעת ים סוף ובמלחמת עמלק, והבין היטב שטובות אלו שיכות אצל כל אדם בכל עת, כי קשה פרנסתו של אדם בקריעת ים סוף (פסחים ק"ח ע"א), וקשה זווגו של אדם בקריעת ים סוף, (סוטה ב' ע"א). נמצא, שיש לו נסים של קריעת ים סוף בכל עת מפוש, וכן מלחמת עמלק, שהיא המלחמה נגד הקרירות והספקות המתנגדים על האדם, והקדוש-ברוך-הוא נותן לו כח להתגבר כנגדם ולבטלם, ולכן ראוי לו לשמח תמיד עם כל טובות אלו ביחד, ולהודות לו יתברך עליהם, שתהלה לאל יש לו פרנסה, וגם זכה למצוא את זווגו, ולהיות עמה בשלום, ולהתגבר כנגד הכלבולים של עמלק, ואף על פי שלפעמים פרנסתו

באה לו קצת בקשי, וכן מציאת זוונו ושלום ביתו, וכן מלחמתו נגד היצר הרע, אבל עם כל זאת הקדוש-ברוך-הוא עוזר לו בכל ענינו, ורואה ישועת השם בכל פרטי החיים, ולכן ראוי לו לשמח ולתת שבת והודאה לשמו יתברך תמיד, ועל ידי זה יקנה מדת השמחה בלבו בקנין גמור באמת.

נתעלה הקדוש-ברוך-הוא בכבודו למעלה ולמטה

וזהו שנתנו יתרו שבת והודאה להשם יתברך, ברוך ה' אשר הציל אתכם מיד מצרים ומיד פרעה אשר הציל את העם מתחת יד מצרים, עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלהים וגו', שהפיר חסדי השם בכל פרטי החיים, ואיתא בזהר הקדוש (יתרו סו ע"ב), בשינתרו אמר עתה ידעתי וגו' - בדין אסתלק קודשא בריך הוא ביקריה, עילא ותתא (אזי נתעלה הקדוש-ברוך-הוא בכבודו למעלה ולמטה), כי יתרו לא הניח עבודה זרה שפעולם שלא עבדה, וכשהוא בא והפיר את השם יתברך, ושמח עם הטובות שעשה השם יתברך עם ישראל, שמחה זאת גרמה שמחה עליונה בכל העולמות, וגם גרמה לדורות הבאים שיפירו הטובות הנפלאות שהקדוש-ברוך-הוא עושה עמו בכל עת, שהם ברגמת קריעת ים סוף ומלחמת עמלק ממש, כי מזמין לכל אחד פרנסתו וזווגו, וגם

לוחם בשבילם מלחמת עמלק, להפטר מכל הספקות ותקרירות שהיצר הרע מנסה להכניס בהם, חם ושלום, ועל ידי שישמחו עם טובות אלו, וידו לשמו יתברך עליהם, על ידי זה יזכו לקנות מדת השמחה באמת.

יתרו שמע בפנימיות לבו, וקשר עצמו למדת השמחה התלויה בלב ונחו, וישמע יתרו בהן מדון חתן משה את כל אשר עשה אלקים למשה ולְיִשְׂרָאֵל עִמּוֹ כִּי הוֹצִיא ה' אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, ואיתא בזהר הקדוש (יתרו סח ע"א), וכי רק יתרו שמע, הלא כל העולם שמע? אלא יתרו שמע בפנימיות לבו, וקשר עצמו למדת השמחה התלויה בלב, וכמו שכתוב (תהלים ד, ח): "נָתַתָּ שְׂמֵחָה בְּלִבִּי", ועל ידי זה תיה יכול לבוא ולהתקרב לקדשת ישראל, כי פשיש לאדם מדת השמחה, אזי לבו שלם לאלקיו, ויכול לקבל בתוכו קדשת השם יתברך באמת.

לצאת מכל מיני ספקות ותקרירות שעמלק רוצה להכניס בו ונחו מה שאמרו חכמינו הקדושים (מובא בפרוש רש"י פסוק א'), מה שמועה שמע ובא? קריעת ים סוף ומלחמת עמלק, כי דיקא דברים אלו, הנעשים אצל כל אדם בכל עת, שזוכה להשיג פרנסתו, ולמצא זוגו, וגם לעמד חזק נגד טמאת עמלק, ולצאת מכל מיני ספקות

וקרירות שְׁעַמְלֵק רוֹצֵה לְהַכְנִים בוֹ, שְׁמוּעוֹת אֵלּוּ קָרְבוּ אֶת יִתְרוֹ מְאֹד, וְהִבִּיאוּ אוֹתוֹ לְמִדַּת הַשְּׂמֹחָה, לְשִׂמְחָה עִם כָּל הַטּוֹבוֹת שֶׁל הַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּיַחַד, וְלְהוֹדוֹת תְּמִיד לְהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ, שֶׁעַל יְדֵי זֶה זוֹכִים לְבוֹא לְקִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל, וְלִקְיָם כָּל הַתּוֹרָה בְּאַמֶּת.

יחיד יתרו - 'שיחד לבו לאל אחד, ונעשה יהודי ונהו יחיד יתרו, ואיתא בבעל הטורים - 'שיחד לבו לאל אחד, ונעשה יהודי, כי על ידי שפאחד לבו להסתפל על כל הטובות והחסדים של השם יתברך ביהוה, ולשמח עמם, על ידי זה באים לקדשת ישראל, להיות יהודי, ולשמח עם התורה והמצוות באמת.

עקר קבלת התורה תלוי במדת השמחה, שישמח עם התורה והמצוות ויבנה מוכן מאד הקדמת ספור ביאת יתרו לספור קבלת התורה, שלכאורה יפלא, למה דיקא בפרשה זאת המדברת מקבלת התורה בחר סיני, הקדימה התורה לספר כל הענין של ביאת יתרו, והתחברותו עם נשמות ישראל, אבל התורה הקדושה מלמדת אותנו בזה, שעקר קבלת התורה תלוי במדת השמחה, שישמח עם התורה והמצוות, בלן ביהוה, בדיק כמו שישמח יתרו על כל הטובה שעשה ה' לישראל, ואם אדם יחשב, מה כבר שנה למוד התורה שלי, והתפלה שלי, וקיום המצוות שלי, הלא הם בתכלית הקטנות,

ומלאים בלבולים ומוחשבות זרות, על זאת יזכר, הלא אצל גר שנתגיר, כמות זכיה הוא אצלו פשוטה לידע אמירת התבות לכה, מותחלת התפלה עד ברוך שאמר (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן קכא), על בן ראוי לאדם לנחם את עצמו לשמח את עצמו על אשר על כל פנים הוא זוכה לומר התבות של התפלה, ולעסוק בתורה ותפלה כפי יכולתו, ולא להסתפל על אחרים כלל.

שכל אחד יעבד את השם יתברך כפי דעתו ומדרגתו

וכן מובא בספר הקדוש "נעם אלימלך" (פרשת יתרו), שעל בן הדברות נאמרו בלשון יחיד, אנכי הויה אלוקי אשר הוצאתיך וגו', ללמד שכל אחד יעבד את השם יתברך כפי דעתו ומדרגתו, ולא יסתפל על אחרים כלל, וכמבאר בדברי רבנו ז"ל (בהקדמת לקוטי מוהר"ן חלק ב'), על הפסוק (יהוצאל לג, כד) אחד היה אברהם, שאברהם עבד את השם יתברך באלו היה יחיד בעולם, ולא הסתפל על אחרים כלל, עין שם.

למוד התורה מכנים באדם שמחה אמיתית

וכן בשאדם ירגיל עצמו ללמוד שעורין כסדרן בכל חלקי התורה הקדושה, אפילו מעט בכל יום, יזכה למדת השמחה באמת, ולשמח ולהשביע נפשו עם כל שמחות התורה ביחד, וכמו שכתוב (תהלים מז, יא): "שבע שמחות את פניך", ואמרו חכמינו הקדושים (מדרש תהלים

מזמור י"ו, שבִּעֲתָנוּ בְּשִׂמְחֹת תְּרִבָּה, מִקְרָא וּמִשְׁנָה וּתְלִמּוּד, הַלְכוֹת
וְאַגְדוֹת, דְּקִדּוּקֵי תּוֹרָה וְדְקִדּוּקֵי סוּפְרִים, כִּי לַמּוֹד הַתּוֹרָה מִכְּנִים
בְּאָדָם שְׂמֵחָה אֲמִתִּית, וְאִזּוּ זֹכָה לְשִׂמּוּחַ עִם כָּל הַטּוֹבוֹת שֶׁל הַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ בְּיַחַד.

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִזְכֵּנוּ לְקִנּוּת מִדַּת הַשְּׂמֵחָה בְּאַמְתָּ, וְנִזְכָּה לְשִׂמּוּחַ תְּמִיד
עִם שְׂמֵחַת אֱלֹקֵינוּ יִתְבָּרַךְ, עַדִּי נִזְכָּה לְרֵאוֹת בְּשִׂמְחָתְךָ שֶׁל יִשְׂרָאֵל,
בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן וְאָמֵן.

